

[Alfred Jensen.]

ville være urimeligt, hvis et enkelt fag af 60 skulle gå hen og forkaste, og de 59 så skulle godkende. Ja, man kan opstille slige tankeeksperimentér, men sådan ser det jo i virkeligheden ikke ud. (Rager: Jo, det har det gjort!). Ja, hvorfor har det gjort det? Fordi det ikke var arbejdernes, medlemmernes meninger, der kom frem i de enkelte forbund. (Rager: Nej, det var i 1911 — blikkenslagerne!). Ja, jeg kender også andre forhold, fra 1925 og fra 1930erne, men de krav, som da stilledes, var krav, som arbejderne egentlig stod bagved og ønskede at støtte, og adskillige af de krav, der blev stillet i andre situationer, var krav, som arbejderne egentlig støttede, og kun takket være en meget mærkelig taktik lykkedes det at spænde fag ud. Der er ingen tvivl om, at det store flertal af arbejdere føler sig solidarisk netop med dem, der er kommet i en sådan situation, som det ærede medlem hr. Rager nævnte.

Jeg har ikke noget imod, at man forsøger at begrænse konflikters omfang, men det må gøres på en sådan måde, at man ikke skader arbejdernes vilkår og ikke skader forhandlingsvilkårene, og det er jo i virkeligheden det, der sker ved, at man opretholder de regler, som findes her.

Endelig mente det ærede medlem hr. Lindberg, det var fuldt forsvarligt, at man opretholdt retten til at supplere stemmerne op til 75 pct. Her kom han igen med det gamle forsvar for den kvalificerede majoritet i § 10: at man gerne så, at medlemmerne mødte op og stemte, men når de ikke stemte, havde man en pligt til at stemme for dem for at sikre en vis balance mellem de forskellige forbund. Det forekommer mig, at der ikke er nogen basis for en sådan argumentation. Hvis man endelig vil komme med den, må man da forlange, at de medlemmer i kompetente forsamlinger, der supplerer stemmer op, tager hensyn til stillingen indenfor deres forbund og fordeler det antal stemmer, der suppleres op, i henhold til det, medlemmerne har givet udtryk for ved urafstemningen, men her ser man jo, at det ene forbund efter det andet lader den kompetente forsamling fejle medlemmernes mening af bordet og stemmer stik imod det, medlemmerne har udtalt.

Det er en ejendommelig form for demokrati, det er en ejendommelig form for tillid til arbejderne. Det er på denne baggrund, utillfredsheden kommer frem, og det er derfor, vi har stillet vort ændringsforslag, som tilsigter inden overenskomstforhandlingerne at få rådet bod på de skavanker,

som findes i mæglingsloven og som får indvirkning på selve forhandlingernes gang. Jeg nærer ikke meget håb om, at et flertal i dette ting vil stemme for dette vort forslag, men jeg vil dog bede de forskellige, der sidder her i tinget, om at tænke på, hvad det betyder, hvis man den ene gang efter den anden dikterer arbejderne løn- og arbejdsvilkår, som de ikke er indforstået med, uden at de har nogen egentlig indflydelse på, om der foretages ændringer i overensstemmelse med deres ønsker. Jeg vil gøre de ærede medlemmer opmærksom på, at hvis de fortsat ønsker ro på arbejdsmarkedet, kan man ikke klare sig med de regler, der findes i mæglingsloven, så må man nå frem til mere tilfredsstillende regler. Det var mit indtryk, da denne lov blev revideret i 1945 for at sikre mere betryggende forhandlingsforhold, at der indenfor socialdemokratiet i hvert fald var en forståelse af, at disse sammenkædningsregler bød på visse urimeligheder, og at der derfor kunne komme et tidspunkt, da man måtte tage hele dette afstemningsmaskineri op til undersøgelse og revision, og det forekommer mig, at dette tidspunkt er kommet efter 1950, da et flertal af medlemmer stemte imod, og da der siden er kommet adskillige krav om at få loven taget op til revision.

Vi har stillet vort forslag med den udformning, det har fået, fordi vi ønsker, at de to paragraffer skal gå ud af loven, og under alle omstændigheder ønsker vi, at spørgsmålet tages op til forhandling og undersøgelse på en sådan måde, at der sker ændringer, som sikrer, at man ikke får de uheldige sammenkædninger i fremtiden, og sikrer, at det bliver medlemmerne, de, der skal arbejde på de løn- og arbejdsvilkår, der foreskrives i overenskomsterne, der får det afgørende ord at skulle have sagt.

Lindberg: Når det ærede medlem hr. Alfred Jensen mener, at forholdet indenfor den danske fagbevægelse faktisk er det, at lederne — det være sig i De samvirkende Fagforbund eller de enkelte forbund — ikke er i overensstemmelse med medlemmerne vedrørende dette spørgsmål, så tager det ærede medlem jo fejl. Der har, siden vi havde den sidste overenskomstsituation i 1950, vel alt ialt været afholdt ca. 50 forbundskongresser, hvor, som det ærede medlem jo ved, de delegerede i høj grad er folk, der kommer direkte ude fra arbejdspladserne og derfor, sådan som det ærede medlem sagde, ved, hvor skoen trykker. Så skulle man tro, at de, når de kom til disse kongresser, stillede forslag om ændring